

Forsikringen fra den ene til den anden Forening, naar man ikke har hans Samtykke. Man kan ikke sige, at Eieren, som maasse er i langt ringere Grad interesseret deri end Panthaveren, skulde have en saadan Ret. — Endelig skal jeg omtale et tredje Punkt, som blev fremhævet af den ærede Ordfører, nemlig Spørgsmaalet om Reserverfonden. Da Lovforslaget første Gang fremkom, blev der gjort Bemærkning om, at det saaned en Bestemmelse om en Reserverfond, og dette førte til, at der blev indsat en betryggende Bestemmelse i saa Henseende. Det forekommer mig at være indlysende, at en saadan Forening fornuftigvis ikke bør have en Reserverfond. I saa Henseende maa det erindres, at Forsikringen jo ikke er Andet end en Tabsfordeling. Der produceres ingen Værdi gennem Forsikringen, men den Betryggelse, som staffles tilveie, er den, at Tabet bliver mindre føleligt derved, at det fordeles i Nummet paa en Mængde forskellige Gjenstande. Naar det nu imidlertid er rigtigt, at Forsikringen kun er en Tabsfordeling, saa forekommer det mig at være indlysende, at denne Fordeling ikke alene bør finde Sted i Nummet men ogsaa i Tiden, og at der bør træffes Bestemmelser, som kunne forebygges, at pludselig indtrædende større Brandskader bevirke en meget betydelig Forhøielse af de Bidrag, som skulle udrædes. Man kunde maasse ogsaa sige, at dette er Noget, som den private Forening selv maa sørge for, og at de Folk, som ville indtræde i den, have at tage dette med under Overveielse; men dette vil man ikke kunne sige, naar man erindrer, at imellem de Begunstigelses, som Foreningen skal have, er der ogsaa efter § 2 Litra b den, at Foreningen for sine Bidrag skal have særlig legal Panteret næstefter kongelige og kommunale Skatter, saa at altsaa Foreningens Fordringer gaa forud for Panthaverens Fordringer. Naar man altsaa vil sige, at Panthaverens Fordringer skulle staa tilbage for de Bidrag, som Foreningen har Fordring paa, saa er det af stor Vigtighed for den almindelige Kredit og for Pantfætnings Sikkerhed, at der træffes Bestemmelse om, at Prioriteterne ikke skulle blive trykkede ned ved altfor uforholdsmæssig store Bidrag til Foreningen. Den Begunstigelse, som Foreningen fordrer for sig i § 2 Litra b, kan naturligvis ogsaa blive begrænset, naar der træffes særlig Bestemmelse i saa Henseende. Det er disse Spøvebetragtninger, som jeg har villet tillade mig at gjøre, og til Slutning skal jeg endnu kun gjøre en Bemærkning overfor den ærede Ordfører. Naar den ærede Ordfører for Forslagsstillerne sammenlignede dette Lovudkast med Lovudkastet fra ifjor, saaledes som det blev vedtaget ved 2den Behandling, og naar han betegnede de Afvigelser, som dette Lovudkast havde, fra det Lovudkast, der blev vedtaget ifjor ved 2den Behandling, saa turde det maasse være af nogen Interesse at berøre Sagens

Historie. Dette Lovudkast har foreligget i tre forskellige Skikkelser, nemlig først i den Skikkelse, i hvilken det oprindeligt blev indbragt ifjor, dernæst i den Skikkelse, i hvilken det blev vedtaget ved 2den Behandling i Thinget, og endelig i den Skikkelse, hvori det nu fremtræder. Den Gang Lovudkastet blev indbragt ifjor, blev der ved 1ste Behandling i Thinget gjort de Indvendinger, som jeg nu her har tilladt mig paany at fremsætte, nemlig de Indvendinger, som vare hentede fra den Rigelighed i Byrder og Fordeler, som fornuftigvis burde finde Sted, det Hensyn, som man maatte tage til Pant-haverne, og den Sikkerhed mod Forsyrrerelser, som man maatte søge i en opsparet Reserverfond. Der blev nedsat et Udvalg, og de Indvendinger, som bleve fremsatte under 1ste Behandling, bleve fuldkommen fyldestgjorte ved den Behandling, som fandt Sted i Udvalget. Der opnaeedes Enighed i Udvalget, man til Ministerens Tilslutning, og i den forandrede Form blev Udcastet enstemmig vedtaget ved 2den Behandling her. Den Form, hvori Lovudkastet nu fremtræder, er i Virkeligheden med saa Afvigelser saaledes, at Lovudkastet er ført tilbage til den Skikkelse, hvori det fra første Hærd fremtraadte, forinden det blev bearbejdet og forandret i Udvalget. Det forekommer mig meget lidet rimeligt, at det, som er passeret i Udvalget og i Thinget ifjor, virkelig skulde være en Fordærvelse af det bedre Lovudkast, som var fremkommet ved 1ste Behandling; heller ikke tror jeg, at en saadan Lank den Gang kan have vort sig hos noget Medlem i Udvalget, idet jeg antager, at man under denne Forudsætning ikke vilde have deltaget i at stille Forslag til Afstemning, saaledes som det blev stillet, og saaledes, som det vandt almindelig Tilslutning her. Jeg maa derfor med Hensyn til dette Lovforslags videre Fremme bemærke, at det forekommer mig, at Udvalget ifjor og Thinget have truffet det Rette, og at Lovudkastet er blevet meget væsentlig forbedret ifjor gennem Behandlingen i Udvalget og gennem Behandlingen her i Thinget. Jeg skal derfor udtale det Haab, at Lovudkastet ved sin videre Fremme maa føres tilbage til den Form, hvori det ifjor blev vedtaget her i Thinget.

Winther: Det har glædet mig at se, at de ærede Forslagsstillere ere vegne bort fra den gammeltdags Bestemmelse i Lovforslaget om en Reserverfond. Den kunde have passet i en tidligere Tidssalder, da man ikke havde Banker rundt omkring i Landet, og den kan maasse passe for Aftalter, der ikke fortjene at have Kredit. Men i saa Fald er det dog meget uheldigt, at de have Reserverfond; thi denne kan da maasse ogsaa blive misbrugt. Det forekommer mig, at den Erfaring, vi nu have haft i omtrent 25 Aar — jeg kan gjerne sige længere — her i Landet om Ugøvedigheden af Reserverfond forslige Forsikringsanstalter, maatte kunne være